

Rakvícký zpravodaj

č. 3 / 1995

vydává obecní rada v Rakvicích

Rakvičané na slovíčko . . .

Hukot traktorů, malotraktorů, ter a jiných zemědělských vozidel je neklamným znakem toho, že v Rakvicích i soukromé zemědělské podnikání se již rozjelo. Vždyť v Rakvicích se dosud přihlásilo k soukromému podnikání 188 občanů, z toho 31 podnikatelů se výlučně věnuje zemědělské výrobě. Zemědělské družstvo obhospodařuje 55 % půdy, soukromí zemědělci již 45 % zemědělské půdy. Je to téměř dvojnásobek než činí celostátní průměr.

Ajak letos zemědělcům přála příroda? Pomalu končí hospodářský zemědělský rok. Naši samostatně hospodařící zemědělci i družstevníci mohou začít bilancovat, mohou začít skládat účty o tom, zda a jak dobře či špatně hospodařili. Je pravda, že ještě přijdou dvoje žně (vinobraní a řepa), ale již každá z obou skupin zhruba ví, na čem je.

Dostává se tedy ke slovu přísloví ... "až se zima zeptá, cos dělal v létě".

Ohlédnete-li se zpět, uznáte, že se k nám letos příroda zachovala poměrně příznivě, dosti štědře. Je pravda, že například jarní sliby v obilí a o hroznech příroda nedodržela, ale dala a dá snad v něčem méně než jindy. Ale kdo se například letos více věnoval plodinám révě vinné bude mít aspoň tolik jako loni. Totéž je i u většiny ostatních produktů. Kdo nezahlál, nedojde újmy. Sledujete-li údaje o hospodářských výnosech, dovíte se, že náš kraj vykazuje lepší výsledky než v celém státě, ať už jde o obiloviny či ostatní produkty, a to i ty, které nejsou pro náš kraj typické.

Kdo dbal, má, kdo přírodu nešidil, je spokojen zvláště, když si uvědomíme, že zemědělství je závislé na Pánu Bohu (materialisté říkají na rozmarech přírody).

Je známá pravda, že zemědělci byli, jsou a budou vždy nespokojeni. Tak už je to život naučil. Vždyť jejich práce je velmi tvrdá a náročná. Jsou opravdu odkázáni na přírodní podmínky, ale stejně jako v jiném podnikání musí umět předvídat a riskovat. Musí však být na výši doby, musí mít znalosti, které jim umožní aspoň z části předcházet nástrahám přírody, musí znát svoje řemeslo.

Jedno však lze už teď říci. Ti, co podnikají samostatně, se již vymanili z počáteční nejistoty, získali nové poznatky, získávají sebedůvěru, učí se předvídat i riskovat. A co je velmi důležité. Naučili se organizovat, naučili se řídit.

Na skutečnost, zda bylo zemědělcům letos přáno, či ne, mohou být rozdílné názory. I sami vládní činitelé se dívají na hospodářské výsledky v zemědělství rozdílně. Premiér Klaus tvrdí, že zemědělství se chytlo a nabírá dech, i když bude ještě několik let trvat útlum prvovýroby, za pozitivní považuje však skutečnost, že podíl zemědělské výroby na hrubém domácím produktu je na evropské úrovni. Naproti tomu ministr zemědělství Josef Lux tvrdí, že zemědělství ve vyspělých státech dosahuje vyšších výnosů plodin a lepší užitkovosti hospodářských zvířat než naše.

Jen zemědělci sami, jen ti, kdo denně zápolí s půdou, vědí, v čem jsou základní potíže a jak z nich ven. Proto by bylo zajímavé, kdyby někdo ze samostatně hospodařících rolníků i družstevníků reagoval na tyto problémy i v Rakvicích a podělil se s ostatními o ně v prosincovém čísle Rakvíckého zpravodaje.

redakční rada

O B E C D N E S

Vážení spoluobčané, v těchto dnech máte možnost seznámit se s územním plánem naší obce, doplněný o návrhy dané při projednávání v minulém roce. Plán je zveřejněn ve výloze NS Universal. Před definitivním schválením proběhne 5. října veřejné zasedání, kde za účasti zpracovatele ing. arch. Horákové bude podáno podrobné vysvětlení. Tato dokumentace obsahuje závazné a směrné části řešení sídelního útvaru Rakvice pro období do r. 2010.

V návrhu územního plánu jsou obecní pozemky v prostoru drůbežárny v trati Kopce vytypovány pro výstavbu soukromých vinných sklepů. Veřejnou vyhláškou jsou, pro zjištění zájmu o tuto výstavbu, nabízeny tyto pozemky občanům.

Původní plán rekonstrukce budovy obecního úřadu v tomto roce byl pozastaven a přednostně bylo provedeno svedení dešťových a odpadních vod z budov OÚ a staré ZŠ do kanalizace z důvodu podmáčení těchto budov. V současné době zvažuje obecní zastupitelstvo možnost vzít úvěr na výstavbu nové MŠ v areálu horní školy s tím, že po následné rekonstrukci školy na Náměstí by tato budova byla z části využita jako obecní úřad a druhá část by byla využita pro kulturu a zájmovou činnost.

V roce 1997 bude, podle informace SPT Telecom, v obci provedena kompletní kabelizace telefonní sítě. Souběžně s touto akcí je možné realizovat zbudování sítě kabelové televize. Tato síť by zajistila kvalitní příjem 8 programů (z toho 1 místní kanál). Předpokládaný základní účastnický poplatek by činil cca 2 000,- Kč na jednu přípojku s následným měsíčním poplatkem max. 50,- Kč. Pro předběžné zjištění zájmu ze strany občanů o zřízení kabelové televize proběhne v říjnu t.r. anketa mezi občany.

Po jednání se zástupci ČD je možné na bývalou skládku "Díly" navážet, při dodržení stanovených podmínek, pouze inertní materiál (zemina, suť). Rozhodnutím OZ je stanoven poplatek za uložení 50,- Kč za tunu. Skládku je uzamčena, vývoz je nutné nahlásit předem na OÚ. Z těchto důvodů je odložena plánovaná přeložka panelů ze skládky na výjezdy z polních cest.

Informace pro spoluobčany, jichž se týká žádost o dotaci na plynofikaci

Z výnosu malé privatizace uvolnila Poslanecká sněmovna na Program na ozdravení ovzduší 6,1 miliardy Kč. Téměř 2500 žádostí obcí o příspěvky na pořízení plynových kotlů dosáhlo ale hodnoty asi 20 miliard Kč. Po proplacení zhruba 750 miliónů Kontrolní rada Fondu živ. prostředí pozastavila schvalování jednotlivých žádostí do dořešení této situace. Přestože na dotaci není právní nárok, cítí se starostové obcí zaskočení, podvedeni a před občany znemožnění amatérským přístupem zodpovědných orgánů - MŽP ČR, SFŽP ČR. Chápu, že se občané oprávněně ptají, zřetelná a jasná odpověď z míst, kde se stala chyba doposud ale není. Po urgenci žádosti na Státním fondu životního prostředí odkazuje tento na Ministerstvo životního prostředí případně na okresní úřad. Na dopis přednosty OkÚ Břeclav ministru živ. prostředí ČR ing. Fr. Bendovi přišla odpověď, z níž cituji: "postupy a zásady pro poskytování finančních prostředků v rámci Programu na ozdravení ovzduší zůstávají nezměněny. Výběr akcí bude prováděn pouze do vyčerpání prostředků uvolněných pro tento program. Je nutné počítat s tím, že značnou část žádostí nebude možno uspokojit. Ministerstvo životního prostředí ČR nadále zastává stanovisko, že základem opatření uskutečňovaných v rámci Programu na ozdravení ovzduší ČR je plošná plynofikace vybraných obcí, měst nebo městských částí. Příspěvky občanům ministerstvo považuje za související, ale pouze doplňkové opatření k provedení komplexní asanace ovzduší ve vybrané obci nebo městě".

Z výše uvedeného vyplývá sice malá šance na získání dotace, přesto nepovažují tuto záležitost za uzavřenou. O výsledku dalších jednání vám budou podány informace.

Vajbar Petr
starosta

Proměny

N Á M Ě S T Í

Jazykovědci označují náměstí jako prostor mezi domy obce nebo města. Není úmyslem tohoto pojednání psát obecně o takovém prostoru, ale chci si se čtenáři popovídat o rakvickém náměstí, o jeho osudech, historii i o jeho tváři.

Náměstí v každém městě nebo obci, jeho výstavnost nebo zchátralost, jeho vzhled jsou obrazem obce nebo města a jeho obyvatel. Je však obrazem jeho historie a současnosti.

Jaké tedy byly osudy rakvického náměstí a to od doby, kdy jsou o Rakvicích první písemné záznamy. Víme, že o Rakvicích jsou první písemné záznamy z roku 1248, tedy před 747 lety. To vévoda Oldřich Korutanský, synovec krále Václava I. a syn dcery Přemysla Otakara I. Jitky byl v té době držitelem úřadu břeclavského a patřily mu i Rakvice. Koncem října 1248 daroval komendě řádu templářského v Čejkovicích "na spásu duše svých předků" čtyři popluží v Rakvicích (popluží byl kus polí, který mohl být obdělán oráčem se dvěma dobytčaty za jeden den). V roce 1248 bylo již v Rakvicích přiděleno osídlencům 28 lánů polí. Bylo tu 140 obyvatel. To znamená, že v Rakvicích bylo v roce 1248 nejméně 28 velkých usedlostí.

Lokátor, který osidloval Rakvice, věděl, že kraj je stále zaplavován povodněmi řeky Dyje, že je povětšinou bažinatý. Proto umístil první usedlosti na jižním svahu vyvýšeniny dnešních Kopců. Usedlosti setáhly na svahu této vyvýšeniny od dnešního domu č.p. 136 po dnešní obecní dům. Od obou konců této řady domů směrem na jih bylo několik dalších usedlostí. Tak vznikla část původního prostoru dnešního náměstí. Na obou stranách krajních domů horní části náměstí vznikly později svobodné dvory.

První budova, která byla na prostoru původního prostoru náměstí postavena, byla kaple zasvěcená sv. Ondřeji, a to v letech 1431-1434. Souhlas ke stavbě kaple dal olomoucký biskup Kuneš ze Zvole.

V roce 1497 požádal rychtář Lukáš Schramm a konšelé Petr Dudler a Kašpar Czarr olomouckého biskupa Stanislava Thurza, aby mohli zřídit kolem kaple sv. Ondřeje hřbitov. Povolení ke stavbě dostali v roce 1498. Požadavek postavit hřbitov podpořil i Vilém z Pernštejna, který byl v té době hormistrem království českého a držel i Rakvice. 10. ledna 1503 byla kaple povýšena na farní kostel.

V roce 1540 dal Jan z Lipého souhlas k tomu, aby se v Rakvicích usídlili habáni. Jsou spory o to, zda jim dal k dispozici dvůr, či si jej vybudovali. Máme za to, že si jej vybudovali a že si postavili své domy na v té době zatím nezastavěném prostoru kolem dnešního náměstí. Tak vzniklo dnešní náměstí. Poněvadž ve druhé polovině 16. století táhla vojska proti Turkům, vybudovali si habáni pod domy vedle důkladných sklepů tzv. lochy, v nichž se v dobách tažení vojska ukrývala. V roce 1605 došlo k přepadení Rakvic maďarskými vojsky (Bočkojavci). Rakvice byly vypáleny. Došlo i k vypálení a poboření kostela. Habáni obnovili svůj společný dvůr i svá obydlí. Kostel však zůstal v rozvalinách. Nově vybudované domy a majetek museli však habáni na vánoce v roce 1622 opustit. Odešli do tehdejších Uher. To už trvala čtvrtý rok třicetiletá válka. Během této války byly Rakvice úplně zničeny.

Po skončení třicetileté války začal tehdejší držitel hodonského panství a držitel Rakvic hrabě Bedřich z Oppersdorfu kolonizovat Rakvice českým obyvatelstvem. V letech 1652-1654 bylo osadníkům prodáno více než 30 půllánů a ti na náměstí budovali své grunty (usedlosti).

V roce 1700 byl na troskách kaple postaven nový kostel a byl zasvěcen sv. Janu Křtiteli. Duchovní správa byla prováděna podivínským farářem. Teprve od roku 1784 převzal duchovní správu rakvický kněz. V roce 1789 byla vystavěna na náměstí fara. V roce 1844 byla postavena na poschodí.

V roce 1783 byl hřbitov kolem kostela zrušen a založen nový na dnešním místě.

Na počátku 19. století již kostel nepostačoval potřebám rakvicke farnosti. Proto dva rakvičtí sousedé, a to čtvrtláník Jiří Foukal z č. p. 12 a půlláník Jakub Korčák z č. p. 138 založili v roce 1817 fond na rozšíření kostela ve výši 2 226 zlatých. Rozšíření kostela bylo však provedeno až v roce 1875.

Po přestavbě měl kostel v presbitáři síťovou klenbu a vedlejší oltáře zasvěcené sv. Josefu a P. Marii. V roce 1874 byla podle císařsko-královského nadínžinýra Gustava Petráška z Vokauštejna provedena mikulovským stavitelem Jiřím Rejslem krytba věže. Byla pozlacena báně a opatřena novým železným křížem. Další dílčí úpravy se kostel dočkal, stejně jako fara, až v roce 1931 za starostování Františka Kamenského, tedy po 57 letech.

Od této doby nebyla kostelu věnována pozornost. Chátral. Stromy kolem něho přerůstaly, kostel byl podmáčen, okolí pustlo. Uplynulo dalších 50 let. Zželelo se starostovi Frantovi Zachovi tohoto stavu a s energií jemu vlastní se pustil do restaurování náměstí. Šťastný a odvážný, ale mnohými občany nepochopený záměr restaurovat kostel a další objekty na náměstí přinesl, jak si dále povíme, své ovoce.

Další budova na náměstí, habánský dvůr, který byl v roce 1622 opuštěn, byl po novém osídlení Rakvic přeměněn na obecní dům, ve kterém byl umístěn hostinec, řeznictví, býkovna, kovárna, domácí šatlavny (věznice).

Na náměstí byla postavena dále obecná škola. Nejsou záznamy o tom, kdy byla postavena. Nutno předpokládat, že byla postavena v poslední čtvrti 18. století, neboť již v roce 1749 nařídila císařovna Marie Terezie, že patronové obcí musí v obcích, kde je farní úřad zřídit obecnou školu, podle dochovaných záznamů byla na náměstí postavena školní budova v roce 1806 pod doškem. Tato budova vyhořela 15. května 1806 a byla nově postavena do roku 1808.

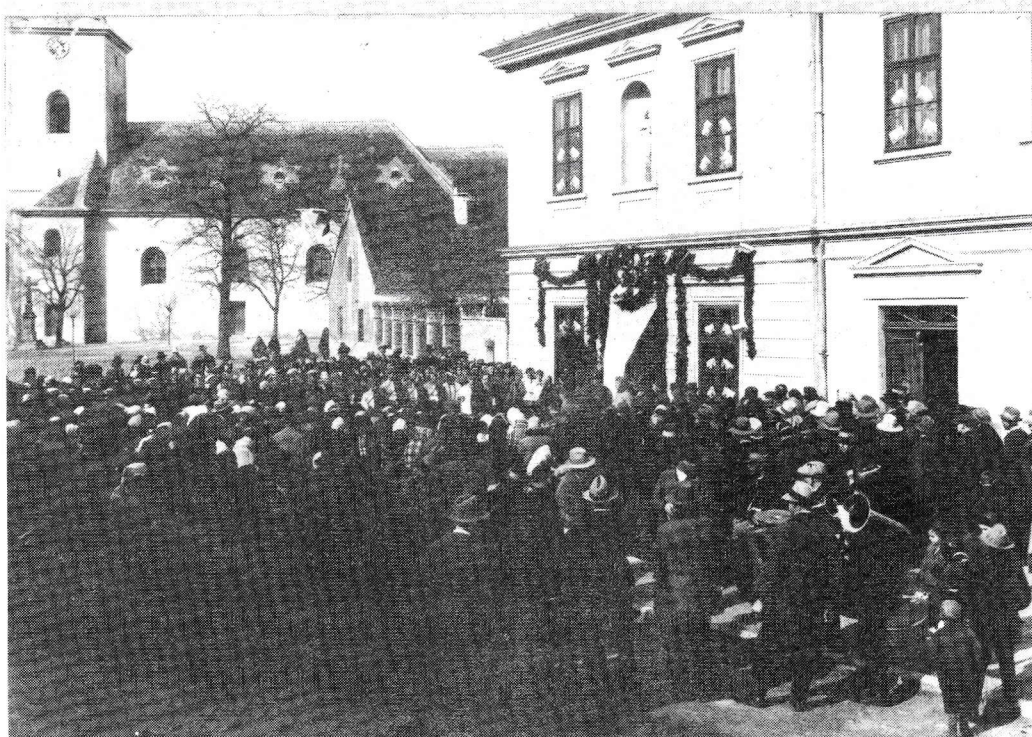
Tato budova byla používána jen jako škola až do roku 1882, kdy byla upravena z poloviny na obecní úřad a druhá polovina sloužila jako jedna třída obecné školy.

Dolní část náměstí uzavírá dnes budova školy, která byla postavena na základech hlavního habánského dvora a pozdějšího obecního domu. Byla otevřena v roce 1882.

Na tu dobu výstavná budova školy má ve své čelní stěně čtyři výklenky. V prvním poschodí jsou ve výklencích umístěny sochy dvou bohyní. Jsou to řecká bohyně Pallas Athéné a římská bohyně Minerva. O Athéně řecké báje vyprávějí, že to byla nejmilejší dcera řeckého boha Dia. Neměla matku. Vyskočila v plné zbroji z hlavy Diovy. Byla bohyní moudrosti, umění, řemesel, byla také bohyní války, ale války vedené s rozvahou. Byla i ochránkyní měst, zejména Athén. Římská a etruská bohyně Minerva byla jednou z hlavních římských božstev. Římané ji brzy ztotožnili s bohyní Pallas Athénou. Byla také ochránkyní umění, řemesel a později i bohyní vítězství.

Obě sochy jsou na škole dnes zalíčeny stejně jako ostatní zdivo, nepoutají na sebe žádnou pozornost. Nejsou ozdobou školy. Kdyby se k úpravám školy přistupovalo jen trochu citlivěji, došlo by i ke zvýraznění soch a tím i celé architektury budovy.

V dolních výklencích jsou umístěny busty prvních našich prezidentů. Jsou již zahaleny do šedi prachu. Busty v této šedi již nemohou nic reprezentovat, ba ani se nemohou těšit žádné pozornosti. Prostě jako by tam nebyly. Že se těšily kdysi pozornosti, ukazuje tato fotografie.

Dnešní lhostejnost i těch, kterým by neměly být lhostejné, je až zarážející. Vždyť od doby jejich znovuinstalování se ani při významných výročích u nich neobjevilo ani kvítko. Že by vše odvál čas?

Rychtáři a purkmistrové a později i starostové mívali své úřadovny ve svých domech. Místnost domu, sloužící k výkonu funkce byla zvlášť upravená a byla rozměrnější, reprezentativnější. Mnohé z nich měly zvláštní vnitřní architekturu. Teprve v roce 1882 za starostování Jakuba Hrdiny byla na krátký čas z jedné menší místnosti školy udělána obecní úřadovna ve škole otevřená v roce asi 1882. Krátce na to byla v budově školy z roku 1808 upravena obecní úřadovna. Tu pak úřadovali starostové a tajemníci a scházela se obecní zastupitelstva. K přístavbě a nánástavbě této budovy došlo v roce 1964. V budově je dnes vedle obecního úřadu umístěna pošta. V budově je i hasičská zbrojnice.

Mimo tyto budovy najdeme na náměstí církevní objekty a civilní památky. Jako nejstarší je tu umístěna socha svatého Jana Nepomuckého. Je z roku 1775. To už hodonské panství i Rakvice v konkurzu koupil od hraběte Josefa Czobora (známého z knihy Jana Herbeny - Do třetího i čtvrtého pokolení) František Štěpán Litvinský manžel císařovny Marie Terezie, jako soukromý majetek Habsburské rodiny. Tehdy byl v Rakvicích rychtářem Melichar Jelínek a purkmistrem Jan Foukal.

Další pamětihodností je nyní zrestaurovaný kříž, který je opatřen latinským nápisem, který zní: Crux expensis duorum Foukal et Waiibar erecta. Česky to znamená "Vztyčený kříž zaplacen dvojicí Foukal a Vajbar". Kryptogram - skrytý údaj zní: CVX XDV XWIIC.

Dalším pomníkem, který je na náměstí postaven, je pomník věnovaný obětem první světové války. Tento pomník byl zbudován z podnětu místní Jednoty legionářů, z výnosu sbírek po obci a z výnosu různých zábav. Byl slavnostně odhalen 20. srpna 1922 za účasti občanů celého okolí.

Na pomník padlých byla umístěna deska uvádějící jména rakvických židů, kteří zahynuli za 2. světové války v koncentračních táborech.

Na druhém konci horní části náměstí byl v roce 1948 vybudován malý pomník připomínající 700. výročí od první písemné zmínky o existenci Rakvic. Stejně jako stěžejní historické budovy na náměstí, mají své osudy i budovy lemující toto náměstí. Je vhodné se zmínit o některých. Tak například v domě č. p. 15 byla v roce 1911 první pošta. Posledním majitelem tohoto domu byl Julius Štork, který jej prodal rakvické záložně Reifeisenka. Tato dům v roce 1912 zbořila a postavila nový, v němž měla své sídlo. Vedle toho v ní byl umístěn nově zřízený potravní spolek. V roce 1950 byl tento dům zvýšen o jedno patro a přeměněn na lékařský dům. Význam dochovaných habánských sklepů na náměstí není třeba připomínat. Není třeba připomínat, že na náměstí žili a působili dva poslanci zemského sněmu moravského, poslední rychtář a celá řada starostů.

Šťastná myšlenka starosty Franty Zacha restaurovat hlavní budovy a objekty na náměstí a výtvarně dokreslit okolí na něm, přinesla ovoce. Máme dnes náměstí, které je hloubou. Již skutečnost, že například časopis Malovaný kraj otiskl fotografii náměstí ve svém seriálu významných historických objektů, svědčí o tom, že restaurace náměstí se podařila a že upoutala pozornost široké kulturní veřejnosti. I cizí návštěvníci ba i cizinci, kteří maně zavítají do Rakvic, s určitým zájmem si náměstí prohlížejí a zajímá je jeho historie.

Bylo by si přát, aby vykonané dílo bylo inspirující ke zvelebování celé obce a aby hospodářský rozmach obce a jeho obyvatel vedl k dalšímu kulturnímu rozmachu obce a udržení dnešní výstavnosti náměstí.

A ještě jedna poznámka. Snad se najde rakvický výtvarník nebo umělecký fotograf, který zachytí krásu náměstí, abychom mohli posílat pozdravy na pěkných pohlednicích.

Dr. Huber Režný

František Vlastimil Průdek - verbovník

Ve čtvrtém čísle Rakvického zpravodaje z roku 1992 jsem psal o rakvických osobnostech, jmenovitě Františku Vlastimilu Průdkovi a Josefu Eduardu Kornyšlovi, a to v souvislosti s jejich účastí na tažení Slováků proti Uhrum. Uvedl jsem, že při tomto tažení byl F.V. Průdek zajat a vojenským tribunálem odsouzen k trestu smrti.

Historik Zdeněk Fišer objevil, že Průdek v roce 1853 popsalsvé osudy v zajetí a uveřejnil je v kalendáři "Nejnovější moravsko-slezský přítel".

Než se seznámíme s osudy Průdka jak sám líčí, připomeňme si, že Průdek a Kornyšl po návratu z všeslovanského sjezdu z Prahy v červnu 1848 pobývali v Rakvicích a dělali sbírku na podporu tažení Slováků proti Maďarům.

Podle vlastního líčení se František Vlastimil Průdek vydal "do Holiče co verbovník". Byl Maďary zajat a odevzdán maďarskému soudu v Senici. Když se o této události dovědělo moravské místodržitelství, intervenoval v Průdkův prospěch sám místodržitel hrabě Lažanský. Uvězněného Průdka byli Maďaři ochotni propustit jen náhradou za vudce odbojných Slováků J.M. Hurbana.

Sám Průdek (dále líčí) své osudy v zajetí. Do Holiče šel dne 22. září 1848 na výzvědy o situaci v přípravách povstalcu proti Maďarům. Košutovský komisař jej však zadržel a vyslyšel. Týž den k večeru jej dale eskortovat do Senice. Tam byl Průdek souzen. Tamní soud byl se svým rozhodnutím rychle hotov. Prohlásil ho za příznivce Hurbanova. Nařídil hajduku, aby Průdkovi dal železná pouta a pod stráží dvou mužů ho dal do vězení. Vězení nebylo zlé. Byla mu snáta pouta, měl pohodlné lože a slušnou stravu. Ve vězení celkem strávil pět a pul týdne a čekal, co s ním bude. Dne 26. září viděl z okna vězení, jak na Senici útočí slovenští dobrovolníci a poznal na koních dva ze známých velitelů, a to Bloudka a Zacha. Tito vlastenci se zúčastnili červnových událostí v Praze v souvislosti s boji na barikádách, stejně jako Průdek.

Útok dobrovolníků byl neúspěšný. Byl vytvořen soudní tribunál, který si vůči zajatým

dobrovolníkům počínal velmi krutě. Před městským domem, kde tribunál zasedal, bylo rozbito sta holí na trestaných Slovácích. Průdek výslovně píše: "... tu se rány nepočítali, nýbrž bilo se tak dlouho, až nebohý člověk tak trýzněn byl, že do mdlob upadl a odvrácen býti musel".

F.V. Průdek byl dne 29. září opět vyslyšán. Výsledek výslechu označil jeden z přísedících, že ... "je zralý pro šibenici".

Popravy se v Senici měly konat 11. října 1848. Ty se tento den v Senici skutečně konaly. Průdek však je sledoval jen z okna své vězeňské cely. Byl přece jen posuzován jako politický vězeň a ne jako obyčejný vzbouřenec. Po skončení těchto poprav byl převezen za doprovodu 15 mužů do věznice v Leopoldově. Trest smrti nebyl proveden proto, že se jeho případu opět ujalo moravské místodržitelství. Jak sám dále uvádí, bylo s ním slušně nakládáno "co s důležitým vězněm politickým". Dokonce mu byl dán na obsluhu zvláštní voják a profous sám mu donášel jídlo. Dostával tabák podle libosti a bylo mu poskytováno prádlo podle potřeby.

16. prosince, tedy po 84 dnech vězení mu bylo oznámeno, že bude dopraven do Pešti. K tomuto oznámení sám uvádí: "Návěstí to bylo pro mne hrozné, neboť jsem musel v ústředním sídle fanatismu maďarského obávat se projevu nejhorších."

Eskorta, kterou byl Průdek převážen do Pešti, vedla přes Nitru, Nové Zámky do Komárna, kam dorazili 19. prosince 1848. Odtud pak eskorta nastoupila cestu do Pešti. Tam byl Průdek držen ve vězení do 2. ledna 1849. V tomto vězení, stejně jako celá řada s ním vězněných Slováků, zažil mnoho ústrku. 2. ledna ještě s dalšími 1 500 zajatými Slováky byl Průdek odtransportován do Szolnoku. Ještě před dosažením cíle se Průdkovi v jedné zastávce vlaku podařilo z nedbale hlídaného vlaku ještě s jedním vězněm, který uměl maďarsky uprchnout.

4. ledna 1849 však byli poznáni a byli vedeni zpět do Pešti. Tam se však už nedostali, neboť mezi tím vojska generála Windichgratze obsadila Pešť.

Dostali se jen do Sinkoku, kde byli oba vyslýcháni. Bylo to 6. ledna. Průdek se při výsledku vydával za Němce z Prešpurku. Podařilo se mu soudce přesvědčit o své nevině i o nevině svého druhu. Byli oba osvobozeni. Dostali jako průvodce Slovák, který je dovedl do Pešti. Tam však upadli opět do zajetí. Tentokrát však do rakouského. Prudek byl uvězněn s dalšími 40 Maďary.

10. ledna se Průdek rozhodl požádat o pomoc dopisem adresovaným přímo generálu Windischgratzovi. Žádost na vrchního velitele měla kouzelnou moc. Průdek o tom ve svých vzpomínkách píše: "Netrvalo ani pět minut, dojde do kazematů ordonační důstojník a vyvolav mé jméno žádá, abych šel s ním ... dojdou s důstojníkem ke štábnímu auditoru, u něhož bylo právě mnoho důstojníků císařských shromážděno. Byl jsem požádán vykládati jim zevrubně, co v krátkosti bylo obsaženo v cedulce." (v jeho dopisu generálu

Windischgratzovi).

On i jeho druh byli skutečně osvobozeni, mohli opustit Budapešť. Průdek opustil Budapešť a přes Vídeň a Hodonín dojel do Želešic a ubytoval se u svého bratra Josefa, který tam byl knězem. Tam se delší dobu zotavoval, než našel svoje existenční zajištění v zemských deskách v Brně.

O jeho působení v Brně, mimo jiné napsal rozsáhlejší pojednání, které bylo publikováno v národopisném sborníku Jižní Morava v roce 1990.

Je vhodné ještě jen uvést, že Průdek se v roce 1861 vzdal místa v zemských deskách a věnoval se obchodu s vínem a jinému podnikání. Pak se odstěhoval ke svým příbuzným do Prostějova. Tam 11. ledna 1873 zemřel. Zemřel tedy týž rok jako jeho přítel J. E. Kornyšl.

Dr. Hubert Režný

RAKVICKÉ POSTAVY, POSTAVIČKY A FIGURKY

Náš pan listonoš

Dříve bývalo na vesnici pár vzdělanců či státních úředníků, kteří si považovali své práce, hájili svoji stavovskou čest a obvykle vykonávali svoji práci až do důchodu. Moc možností na zaměstnání v místě nebylo, a proto je obvykle neměnili.

K těmto postavám obce patřil i listonoš, který obcházel celou dědinu, nosil noviny, obálky, dopisy, dobré i špatné zprávy. Zvláště duchodci ho netrpělivě očekávali v určené dny v měsíci. Dnes se poštovní doručovatelky rychle mění a nemáme čas je ani poznat.

Celoživotní listonoš - to býval pojem atypická figurka obce. Zvláště když měl smysl pro humor a uměl v každém domě navázat rozhovor.

Už nám pomalu vymřeli pamětníci pana poštmistra Hromady, který jako první za pomoci poštovní depeše oznámil Rakvičanům vznik ČSR v r. 1918. Občané - jak praví kronika - se seběhli a společně s učitelem Heinigem provolávali: "Jsme svobodní, jsme svobodní!"

Typickou figurkou řadového listonoše byl pan Rudolf Mach. Jeho veselí kamarádi mu za války dali přezdívku Šaňo Mach, podle ministra vnitra Slovenského štátu. Šaňo dělal politické vývrtky, ale náš Ruda Mach zůstal svůj a dělal vývrtky komického druhu. Pocházel z nedalekých Uherčic a služba ho donesla do naší obce. Manželku měl z Vojkovic, ale oba se s Rakvičáky dobře sžili.

Tehdy byla jiná doba, lidé měli více času si všeho všimnout a bavit se svými skutky. Snad proto se zachovalo hodně vzpomínek na našeho pošťáka Rudu.

Ruda byl sečtělý, zajímal se o dění ve světě a rád o tom diskutoval. Dokonce byl i muzikantem a hrál v kapele

Viktora Korčáka a později i Františka Herzána. A protože byl veselá kopa, nadělal se volovin na celý román.

Stále spěchal, hnal se Rakvicemi a věděl o každém domě všechno. Komu hodit noviny ventiláčkou, komu do otevřeného okna, pod vrata nebo do schránky. Roznesl poštu rychlostí závodního chodce a jako kluci jsme mu stačili jedině poklusem. Jsou však známy případy, kdy se někde zdržel na zabijačce nebo u dobrého burčáku a Rakvice byly tehdy jedinou obcí, kde chodil večerník, protože na konci vesnice dostali noviny až za soumraku. To ovšem byly výjimky, protože náš pošťák byl starý poctivec.

Největší historky si o něm dědina vyprávěla v souvislosti s motocyklem Pionýr, který si unáhleně zakoupil, aniž by měl ke stroji nějaký vztah. Různá technická doporučení v návodu přehlédl. Až za nějakou dobu zjistil, že Pionýr má 3 rychlosti a jezdil stále na jedničku. Ještě déle mu trvalo naučit se zastavovat. Vymyslel si na to 3 metody. Jednak jezdil až do vyjetí benzínu nebo jel bez plynu k transformátoru a oběma nohama drhl o zem až to chcíplo. Pak se zdokonalil a zastavoval o dvoják sloup.

Jednou havaroval a v plné jízdě zapíchl Pionýra do hromady Hirlukšového hnoje. Byl tolik od kravěncu, že se těžko poznalo, co je řidič a co motorka. A když ho honili

policajti, jezdil sem a tam, až ho chytili. Ale asi měli tenkrát větší pochopení pro sklenku vína či jeho roztržitost a nakonec to dobře dopadlo. Dnes byste se řidičáku už asi nedočkali.

Jednou vezl starý pan Zima se Špicovými volama močůvku. A listonoš Zach zrovna vezl balíky na vlak.

A protože jeli oba k nádraží, Ruda si uvázel sáně (bylo to v zimě) za kanon s fekáliemi. Když najeli na místo bez sněhu, sáně potrhly, vytáhly špunt a močůvka hrnula na balíky. Bylo to před vánoce a adresáti dostali tentokrát balíky s typickou vůní venkova.

Když zabíjel řezník Vajbar u malíře Řezáče, pozvali oba svého kamaráda Ruda podržet prase. Schválně ho nechali držet přední nohu. A řezník udělal vše proto, aby krev co nejvíce stříkala. Pozabití prasete se nepoznalo, koho vlastně píchali. Ruda byl červený jako by ho kýblem krve polil a dušoval se, že už v životě držet prase nebude.

Listonoš Ruda měl tolik svoje zaměstnání rád, že si někdy ani nestěžoval, co při něm musel vytrpět.

Kolik deště a zimy, kolik psů ho pokousalo a také kolik osamocených lidí našel mrtvých, když jim nesl důchod. A také ho jednou přejela svatba, když jim nesl svatební blahopřání.

Pošták - to bylo řemeslo a on ho bral poctivě a stavovsky čestně.

Škoda, že už ho více není. Dožil se požehnaného věku 78 let a je pochován v rodných Uherčicích.

Rosta Obhlídal

Mistr od Luže

I když se těšíme na vinobraní, přece jen litujeme, že je konec teplým, zájímavým letním dnům, že je za námi doba prázdnin, bezstarostných dovolených a čekají nás dny vlhké, syčravé, studené, ale nelitujeme, vždyť tento přírodní koloběh patří k našemu životu.

Vyslechl jsem vyprávění českého profesora, který nějaký čas přednášel na univerzitě na Floridě, kde přírodní koloběh nefunguje tak jako u nás v Evropě. Není tam žádný podzim, žádná zima, jen teplota klesne na 28 st. C a jinak je teplo, slunečno, plody dozrají a stromy zase kvetou a vy po nějakém čase čekáte na změnu, ale ta se nedostavuje, padá na vás únava, jste nervózní, nejste schopni se soustředit na práci. Časem si zvyknete, to je pravda, ale přesvědčíte se, jak hluboce je systém koloběhu ročních období v nás zakořeněn.

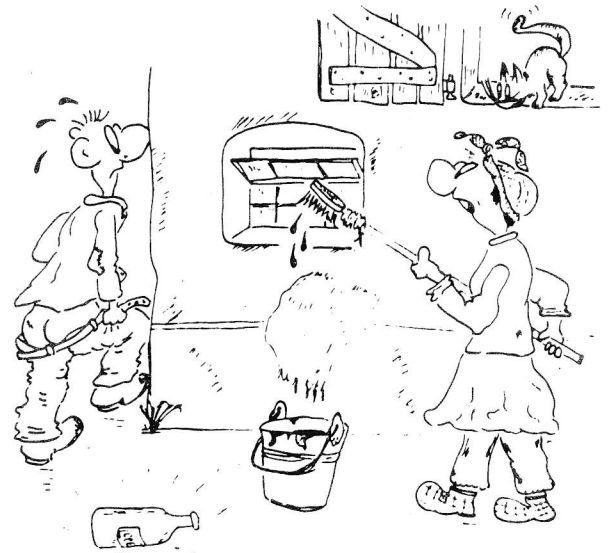
Jako starého kamaráda podzim jistě přivítají vinaři, sadaři, myslivci, také čtenáři knih, domácí kutilové a jiné činnosti, na které je potřeba více času. Nesmíme zapomenout, že k podzimu patří také draní peří. Vytopené kuchyně s vůněmi bylinkových čajů vítají tetičky, které zasedají ke stolům, kde na ně čeká hrnc s peřím, aby se pustily nejen do draní, ale i do vyprávění. Každá z nich si s sebou přináší příběhy nastrádané životem a každá je vypráví svým způsobem. Jednou z těchto svérázných vyprávěček byla tetička Osyková od transformátoru. Svě vyprávění přímo prožívala, od srdce se zasmála, nebo taky rozplakala, naprosto své posluchače zaujala. I když to v životě se svým mužem neměla lehké, její vyprávění o něm bývalo vesměs veselé.

"Já se dočkám, tetičky, blaženosti až tam hore u Pána Boha, tady si už prodávám očistec. Já isto istě půjdu rovnou do nebe, nikde se už zastavovat nebudu, snáď enom v tej bráně nebeskej jak mě budú nasazovat křídla. Tak mě ten můj netvor sužuje. Chlastá, chlastá a chlastá, že si někdy myslím že to není ani člověk.

Toťkaj sme na něho nastrážili se synem past', a byli sme si isti, že jak sklápne, bude s pitím konec. On jak vám nekdě vidí plnú flašu, tak ju bez košťování našup vypije. Kolikrát nám už vypil petrolej na svícení, ani to s ním nehlo, enom zasmradil celej barák svojím dechem a tak sme mu namichali utrejš, že by to porazilo aj slona. Dali sme do flaše, co bylo po ruce. Ocet, pepř, jed na potkanů, naftalín, prášek na blechy, opodeldok a protože sem dolíčila dvůr a důle sem to obtašla modrú obrovnávkú, tak aj toho modřidla sme do toho nasypali, a to sme právě udělali chybu.

Flašu sme postavili zedvora na okýnko ke komoře, aby si hned všiml. Když došel dom stalo se všechno, jak sme čekali. Jak uviděl flašu, hned s nů byl hotovej. Bez košťování ju do sebe převrátil až do dna. Otrpěl se, chvílu stál na místě jak solnej slúp, jak dyž užovka žabu zhltně a potom to začalo. Nejprv se roztřepal jak sulc a potom ho chytlá škytavka. Škubal sebú až se musel o zeď opřít, zahučelo v něm a došla pro nás pohroma. Jak stál u tej na bílo zalíčenej zdi, stačil akorát gatě stahnút, ale čupnúť si už né. Tetičky dyby ste to viděly, bílá zeď byla v momentě modrá, jak to nebe nad hlavú. Kerej čert mě napískal

dat tam toho modřidla. Div divúci, že sem to přežila. Po tej hrúzy sem už všechno nechála Pánu Bohu, enom ten dvůr sem musela přelíčit a představe si, že potom prohlásil, že je mu nejak špatně od žalúdka, a proto musí it rychle do hospody na štamprdlu, abych mu na ňu dala.

Jednú sem si myslela, že je s ním konec. Aj sem se štěstím rozbrečela. Dycky po vinobraní si postaví bečku k peřechu, natahne z ni šlauch, zalehne na lužko a leží tak dlouho, dokavád tú bečku nevypije. Je to pořádná bečka, tož mu to nekdy trvá dva týdně, nekdy tři týdně, podle toho jakú má chuť. Leží, nestává, nejí, enom pije a spí, tam dycky až to dopije musíme ho vynest poumývat, převlíct a nakrmit, ale lúni sem myslela, že to děláme naposledy. Byl vám úplně studenej, nejvil známku života, tož sem zavolala syna, aby mě pomohl dat ho na nejakú rovinu. Dali sme do světnice židle, na židle desky, na ty sme ho položily, zapálila jsem svičky dokola a celá šťastná sem utíkala pro pana farářa Spurnýho. Ten za chvílu došel aj s kostelníkem, pokropil ho svěcenú vodú, podkúřil ho a potom mu pan farář dal polůbnút takovej malej, nenápadnej železnej křížek, a to neměl dělat. Jak ten můj ucítil na pyskách cosi chladného, oživl, zvedl hlavu a podívá: Nahní to - neteče. Pan farář nepromluvil, otočil se na kramlíku a rychle od nás utíkal. To byla ostuda. Já bych se nejrači do zemi zahrabala. Ke zpovědi sem šla rači až za dva měsíce, tak sem měla strach a tak su včil ráda, že ho zavřeli. Jak v tech svojich gumákách obcházel deň co deň sklepy v Zaječí, Přítlukách a Rakvičích, tak sem tam neco ukradl, aby měl na chlast a tak sedí v kriminálu a já mám na chvílu pokoj."

Pohl Zdeněk

Odpolední procházka

Vino, jež je chuti plné a příjemně voní
jistě z Trkmanských je slunných strání.
Pokud tvrdší na jazyku zdá se
však plné je a harmonické
to v Koziperkách zcela jistě
dokončilo svoje zrání.
Ze Štymberka kdo má víno
to jemné je, kulaté a květné.
Snad každý čertu upsal by se
jen mít ho v sudě a ve svém sklepě.
Jak sejdeš níže o kousek zpátky

zase stojíž mezi vinicemi.
Z prava jsou Zacle, od leva Krátký
k severní straně otočeny
dávají víno hrubší z těch svahů.
To však zpěvné je a těla svalnatého

i když trpčí jak jiná vína kolem
šíří svého kraje slávu.
Jak pár kroků ujdeš směrem k Vrbici
už kostelní věž nad zelením pokukuje.
Jak červeně maják svítící
k domovu cestu ukazuje.
A to je konec dnešní procházky.
Vzpomeňme ještě Kopce a Zahrádky
kde réva svůj dar Božský dává
ale už z tolika ochutnávek dnešních
pomalu na prsa klesá nám hlava
snad někdy příště v podvečerním stínu
vydáme se v tento směr.
Podívat se, zavzpomínat, přivoněk zas k vínu
těším se na ten letní podvečer.

Zdeněk Pohl

PROČ KOZLI?

Zlomyslní a jízliví občané sousedních vesnic si kdysi dávno vymysleli na Rakvičany přezdívku "kozli". Není zrovna lichotivá. Ptáme se dnes proč přezdívka "kozli". Vznikla náhodně nebo byla odvozena od nějaké věci, události nebo snad, nedej Bože, podle vůně nebo zápachu?

Zkusme najít její původ.

Podíváme-li se do katastrálních map obce Rakvice, najdeme v rakvičském katastru les zvaný Koza, najdeme polní trati Koziperku (Geselberg) jako jsou Koziperky, Podkoziperky, Nadkoziperky, prostě hemží se katastrální název "koza, kozí". Ptáme se proč tu nejsou názvy např. "srna, srnčí, srní"? Vezmeme-li si na pomoc staré německy označované názvy uvedených tratí, a vezmeme-li si na pomoc německý slovník, zjistíme, že v rakouské němčině pojem "Die Geiss" znamená přeloženo do češtiny srna nebo kamzičí samice a teprve na třetím místě je uveden název koza.

A dále. Domácí koza je v tomtéž slovníku (zoologicky vyjádřeno) Die Ziege. A konečně, a to je velmi důležité, myslivecky zejména ti skalní označují srnu slovem koza. Ale u nás nežily přecekozy volně v lese, nýbrž tamžili srnci. A šlo-li tedy v lese o kozy, musely to být srny. Vždyť v našem kraji byly domácí kozy chovány výjimečně, a to zpravidla jen domkaři. I dnes je domácí koza chována jen výjimečně.

Zato bylo u nás a je i nyní mnoho srnčího, tedy srnci a zejména srny, myslivecky zvaných kozy.

Při povodních, který u nás v dávných dobách bývalo přebohaté, táhlo srnčí do Koziperků (Geiseberg). Tyto byly odedávna osázeny vinohrady. Tu srnčí nacházelo nejen ochranu, ale i potravu. Proto i jejich původní německé pojmenování Geiseberg, Koziperky.

Mnoho označení polních tras slovem "kozí", přimělo asi vtipálky se ptát. Když koza a kozí... kdejsou kozli? Jak víme docházelo v dřívějších dobách mezi chasami sousedních obcí zejména při hodech často k bitkám. A tak se lze domnívat, že při neúspěších sousedů, si tyto ulevovali nadávkou Rakvičanům kozli. Přezdívka není tedy na místě. Ale vznikla a přetrvává i když pomalu mizí.

Zůstane však platit, byť pomalu jen jako historická vzpomínka. A může být tu a tam použita. Mnohý Rakvičan se jí nebude moci vyhnout při popíjení dobrého vína u svého přítele v sousední vesnici. Jistě ji však dnes už přijme s přátelským pousmáním, vždyť po přečtení tohoto našeho zdůvodnění jejího původu poučí svého přítele, že je dnes všechno jinak. "Řikáš-li mi příteli, že jsem kozel, jako bys říkal, že jsem ztepilý srnec. A to mě těší."

Dr. Hubert Režný

K N I H O V N A

Po roce se opět hlásí ke slovu i místní lidová knihovna. Znovu a znovu musíme upozorňovat některé čtenáře na dluhy, které vůči knihovně mají. Knihy i časopisy jsou drahé, takže "milí čtenáři", uvědomte si, prosím, když ztracenou knihu nebo časopis zaplatíte, knihovna může nakoupit za tyto peníze časopisy, případně knihy nové. Většinou organizací se nedostává peněz v potřebné míře, tak se snaží získat sponzory.

Knihovně by stačilo, kdyby dlužníci své závazky vyrovnali, nebo knihy vrátili. Knihy i časopisy jsou majetkem obce a měly by sloužit všem, kteří o ně projeví zájem, vám doma zabírají místo, protože je určitě nečtete víc než jednou. Poplatky zůstávají stejné, za ztracenou knihu a drahý

časopis je to dvojnásobek ceny, u starších časopisů je příplatek - cena + 10,-- Kč.

Upomínky jsou u letošního roku Kč 5,-- u výpůjček starších Kč 10,--.

Příhlášky a obnovené průkazky na celý kalendářní rok je u dospělých Kč 50,--, u studentů a dětí Kč 20,--.

Půjčovní doba: úterý 14 - 18 hod.

čtvrtek 9 - 11 a 14 - 19 hod.

I když knihovna nakupuje menší množství knih a časopisů, je v průběhu roku knižní fond neustále doplňován, máte z čeho vybírat.

Přijďte a uvidíte.

Vindišová

Vážení Rakvičáci,

opět se spolu setkáváme na stránkách Rakvického zpravodaje. Na začátku nového školního roku 1995/96 Vám všem přeji jenom to nejlepší, ať se Vám vždy a všude dobře daří. Dovolte mně nyní, abych Vás ve stručnosti seznámil s činností Základní umělecké školy (ZUŠ) z konce již uplynulého školního roku.

Ve dnech 21. - 26. června reprezentoval naši obec dětský pěvecký sbor ve Francii. Padesát dětí ve věku 9 - 14 roků zpívalo na čtyřech vystoupeních. Zde bych rád vzpomněl velice působivé koncertování v Paříži přímo pod Eiffelovkou. Naše děti v koncertním oblečení nastoupené ve třech řadách v půlkruhu, z jedné strany vlajka České republiky, z druhé strany pak vlajka naší školy (vyrobila paní Bukovská).

Po první písničce, kterou nás doprovázela skupina Lopuch, se na improvizované scéně sešlo na 300 na první pohled různých národností a kontinentů. Pro mnohé "lovce" kamer-video, jsme byli vítaným obohacením. Nálada při zpívání nádherná, vnímaví posluchači tleskali našim dětem. Vyvrcholením našeho pobytu ve Francii byla celodenní návštěva vesnice Montlignon. Na počest rakvických dětí a rodičovského doprovodu byla dopoledne v místním kostelíku slavnostní mše. Zde se nám podařilo v závěru obřadu díky písni Haleluja rozezpívat všechny přítomné.

Náš cíl, vzorně reprezentovat Rakvice se, myslím, podařilo a děti kromě zpívání mohly poznat zblízka "perly" Paříže. Celá tato náročná akce se zařizovala řadu měsíců dopředu, za vydatné organizační podpory rodičů dětí a finanční pomoci: YMCA Brno, ZD Rakvice,

Ekoinstav Rakvice, Agrostav Hustopeče, Vinium Velké Pavlovice, Obecní úřad Rakvice, Okresní úřad Břeclav, redakce zpravodajského týdeníku Nový život, rakvičtí pořadatelé muzikantského plesu, dva nejmenovaní dárci z Břeclavi, nejmenovaný dárci z Rakvic, Lusi - Rakvice, Fruta Lednice, firma Antonína Kučery, pekárna - paní Kocmanová. Všem uvedeným firmám a jednotlivcům upřímně děkuji, že svojí finanční účastí pomohli celou akci zabezpečit. Přesto nám chybí na pokrytí všech výdajů ještě 30 tisíc, které máme do konce roku zapůjčené od místního sdružení YMCA Brno. Máme v plánu, že během měsíce září a října provedeme brigádu a sběr železného šrotu a starého papíru a zmíněný dluh zaplatíme v termínu. Věřím, že tak jako doposud i tentokrát dětem dospěláci i rakvičtí spoluobčané pomohou. V době letních prázdnin, ve dnech 12. - 20. srpna pořádala ZUŠ již své desáté pěvecké soustředění. 125 dětí našlo svůj přechodný "domov" v Polici u Jemnice (u Vranovské přehrady). A opět to byli rodiče dětí, kteří se bez nároku na honorář a ve své dovolené věnovali a vařili našim dětem a 45 dětem z Rožnova pod Radhoštěm. Děkujeme za vydatnou pomoc panu Lubomíru Malinkovi a paní Marii Lukešové z Rakvic, panu Medňanskému z Hustopeče, ZD Rakvice a Drůbežářským závodům ve Velkých Pavlovicích.

Vážení Rakvičáci, bez Vaší pomoci a nadšení by se těžko pracovalo. Těším se s Vámi nashledanou při pořadech, které pro Vás s dětmi i dospělými připravíme.

Václav Peša
učitel ZUŠ v Rakvicích

Dětský folklór v Rakvicích

Současně se zahájením školního roku zahajuje v Rakvicích činnost dětský taneční soubor pod vedením p. Jaroslava Válka.

Blíže se p. Válek představil: narozen v roce 1971, bydlí v Rožnově pod Radhoštěm, svobodný, vyučen strojíkem pro zemědělskou výrobu na SZŠ ve Vsetíně. Po rozpadu ZD zaměstnán u bezpečnostní služby OOP Zlín, pracoviště Rožnov. Záliby - sport, tanec, hudba. Osm let hrál na trubku, 10 let tančil v dětském a 5 let v souboru dospělých na LŠU. Baví ho práce s dětmi. V

Rožnově byl spoluzakladatelem dětské cimbálové muziky Juráš a nyní je vedoucím dětského folklórního souboru Jurášek.

Věřím, že se p. Váلكovi (přestože není místní) podaří za pomoci rakvických občanů položit základy zájmové činnosti udržující folklórní tradice v Rakvicích. Ze strany obecního zastupitelstva má ktéto činnosti plnou podporu.

starosta

O agroturistiku je zájem

Prázdniny navenkově, agroturistika, aktivní dovolená je jako stvořená pro náš kraj. Zatím se "rozjíždí" spíše pomalu. Většinou nechybí zájem o tento druh podnikání, ale zájemce odrazuje nutnost počátečních investic, nedostatek informací a nejistý marketing. Z tohoto pohledu nabízí zajímavou možnost projekt ECEAT.

Nadace ECEAT ČR (Evropské Centrum pro EkoAgroTuristiku) je garantem podpory a rozvoje ekoagroturistiky v České republice, tj. takové turistiky, jež je v souladu s ochranou přírody a krajiny a vyváženým rozvojem venkova. Nadace, která funguje od roku 1992 byla v prvních třech letech své činnosti zaměřena pouze na podporu ekozemědělců - ubytovatelů, provozujících ekologickou farmu nebo farmu v přechodném období k ekologickému způsobu hospodaření.

Ekologických farem nabízejících současně i ubytování je ale u nás stále ještě poskrovnu a poptávka po ekoagroturistice v západní Evropě, ale i u nás doma roste. Nadace ECEAT ČR proto rozlišuje svůj podpůrný program a její aktivity tak začínají být zajímavé i pro zájemce z našeho regionu. A kdo se tedy může do programu zapojit?

1. Ekologicky hospodařící zemědělci s oficiálně certifikovanou produkcí (kontrola a certifikace je garantována MZe ČR).

2. Tradičním způsobem hospodařící zemědělci, kteří jsou si vědomi nutnosti ochrany přírody a krajiny a kteří se z různých důvodů nerozhodli pro zemědělství ekologické.

3. Zemědělci hospodařící v CHKO nebo přírodně hodnotných a chráněných územích.

4. Malé venkovské pensiony, respektující při svém provozu zásady ochrany životního prostředí, aktivního životního stylu a poskytující svým hostům možnosti pestřejšího stravování (biopotraviny, racionální výživa, vegetariánská strava ...)

5. Ubytovací zařízení ekologických iniciativ s pevně stanoveným programem a odborným dozorem ze strany nadace ECEAT ČR.

6. Ubytovatelé z oblastí s chráněným kulturním dědictvím (např. lidové stavby, památkové rezervace ...)

A co nabízí nadace ECEAT ČR zájemcům zapojeným do tohoto programu?

- zařazení do každoročně vydávaného katalogu ubytovatelů a jeho distribuci v západní Evropě a ČR,

- přípravu organizovaných regionálních programů pro zahraniční hosty našich farem,

- bezplatnou poradenskou a informační službu pro ubytovatele zapojené v projektu ECEAT i pro širokou veřejnost.

Rozšíření projektu dává tedy poprvé možnost i zájemcům o poskytování agroturistických služeb v našem regionu (zemědělci hospodařící na území CHKO Pálava, venkovské pensiony, památkové objekty ...). Pokud máte obavu, že budete muset nejdříve postavit pension, možná vás uklidní to, že například dřívá většina návštěvníků z Holandska dává přednost pobytu pod stanem na zahradě. Začít lze v tomto projektu skutečně s málem a bylo by škoda možností, které tento projekt pro náš region skýtá, nevyužít.

Pokud budete mít zájem o další informace, obraťte se na regionální zastoupení projektu ECEAT ČR při ZO ČSOP Adonis, sídlící v Mikulově, Náměstí 32, tel. 0625/3239. Vážným zájemcům o zapojení do projektu sdělujeme, že termín uzavírání smluv na příští sezónu je již 23. 9. 1995.

Tiskařský šotek

Zdá se nám, že tiskařský šotek si náš zpravodaj oblíbil. Vždyť téměř v každém čísle nás uvádí do rozpaků. Zejména v posledním čísle si začtverčil. Hned v úvodním článku namísto aby uvedl "Projedete-li Rakvicemi ..." nám napsal "Projedete-li se Rakvičané?". Začtverčil si i v Proměnách ... Tam nechal učit v Rakvicích Aloise Mrštíka od roku 1852 do roku 1864, ačkoliv tu učil od roku 1882 do roku 1884. Další překvapení nám šotek uchystal tím, že jediným dopravním prostředkem domkaře, kterým se dalo projet brankou do jeho domku byl "traktor", namísto aby brankou mohl projet "trakač", po rakvícký "tragač". Inu malá změna. Snad to bylo naposled.

Prosíme, abyste tyto chyby omluvili a pokud si zpravodaj ukládáte, abyste si v něm provedli opravy.

Společenská kronika

Sňatky:

Omasta Roman	- Štefková Marcela	(Mikulov - Rakvice)
Osička Miroslav	- Trechová Dita	(Rakvice - Přítluky)
Opršal Libor	- Nohavcová Iveta	(Přítluky)

Je krásné mít rád.

Narozené děti:

Zapletalová Nikola	čp.	513
Suský Stanislav		86
Krůza Tomáš		177
Stará Veronika		155

Všem dětem přejeme šťastný život.

Zemřeli:

Hrdina Josef	ve věku	77 let
Makucha Zdeněk		67 let

*Člověk je nesmrtelný ve své práci
a ve vzpomínkách svých bližních.*

